

dretallet der med sit Forslag under Nr. 11 om at Lægen kan forbyde al Levering af Mælk til Meieriet fra andre Eiendomme. Hvad Omfang, det kan faae, kunne vi faae nogen Oplysning om af Sekretæren i Udvalget (Bøtter) ved, hvad der er sket paa hans Egn i Fjor, og vi kunne komme til at faae at vide mange Scener af den Art. Ikke mindre farligt synes Forslag under Nr. 12 at være. Hvorom Alting er, man søger at liste Lægen med, saa have vi allerede Spidsen af Sundhedskommissionen, saa vil det ikke være længe, inden Sundhedskommissionen kommer. Saa have vi baade Læge og Sundhedskommission til at snuse efter Infusionsdyr, som Videnskaben nu fortæller Verden om ere blevne saa høist farlige for den menneskelige Sundhed. Hvor vidt denne Sundhedskommission kan gaa, veed jeg ikke, men den kan vist gaa videre, end jeg har Lust til at betro til disse Substitutioner for Tiden. Vi kunne vist for vort Bedkommende forholde os roligt, indtil der foreligger Tilfælde af saadan Bestaffenhed, at der ikke kan raades Bod paa dem uden at ty til Lovgivningsmagten. Jeg tvivler intet Dieblit om, at hvis disse farefulde Tilfælde skulde komme, som man opruller for os, ville Myndighederne nok finde Vej til at stride ind, og det kunne de godt ved de Love, vi nu have, men det skal ikke være med løse Paastande som: „det synes som om“, „man tror at antage“, at man faar saadanne Bestemmelser vedtagne; det ville vi være fri for. Man fordrer paavijelige bestemte Kjendsgjæringer, alvorlige Tilfælde, saa er jeg overbevist om, saa vil Justitsministeren stride ind, og saa er det Tid for Lovgivningsmagten at sætte sig i Bevægelse. Vi have Arbejde nok liggende paa vort Bord, vi have staaet stille i flere Aar, og dette er jo ikke det eneste Arbejde, som vil komme til at vente, der er mange nyttige Arbejder, som maa vente, og dette kan særdeles godt vente, det er min Opfattelse af denne Sag. Derfor befunder jeg mig blandt Flertallet. Jeg synes dog, at det høie Thing, at Mindretallet skulde paastjønne det noget, at vi, som vedkende os, at vi ikke ville have Loven, dog have ladet os paavirke saa meget af det venstebælgende Samarbejde, at vi have formet vore Forslag saa klart, tydeligt og bestemt som muligt, men det kunne vi senere komme over til. Saa er der en Vanskelighed, som skal være meget stor, nemlig Vandvæsenkommissionerne. Gud bevares! Det er en meget farefuld Ting at skulle blive vist hen til Vandvæsenkommissionen, naar vedkommende Parter ikke ville nøjes med Vandsynsmændene. Den ærede Ordfører for Mindretallet er kommen med den Indven-

ding, at det er saa vanskeligt med vore Vandsynsmænd, fordi de let ville kunne være beslagtede med Sagens Parter, men det tror ikke har Noget at betyde. Man kan jo saa hente Vandsynskommissionen fra et Nabopastorat, det finder man nok ud af. Det er en Vanskelighed, som ikke er saa forfærdelig, saa jeg nok tror, det for den Sags Skyld kan have sit Forblivende derved; thi at Sogneværdene eller Vandsynsmændene eller hvem det nu er, ikke skulle kunne have tilstrækkelig Skjøn over, om Afløbet fra Meieriet var tilstrækkeligt eller ikke, det skal man ikke faae Mange til at tro. Der vil hverken behøves Vandvæsenkommissioner eller Doktorer til at afgjøre Kjendelse derved, det kan man godt selv gjøre. Jeg skal forøvrigt gjøre ærede Medlemmer opmærksom paa, at det at komme til Vandvæsenkommissionerne, det er ikke saa lige en Sag; saa skulde det rigtignok være saa, at der forelaa en Kjendelse, som var meget grel i sit Udseende. Jeg er vis paa, at det ikke ofte vil ske. Vi vide jo efter Lovens Bestemmelser om Vandvæsenkommissioner, at den Part, som Sagen for Vandsynsmændene gaar imod, skal appellere til Kommissionen, men at de skulle finde paa igjen at appellere, naar der ikke foreligger noget meget Særligt, der kan begrunde det, det betvivler jeg. Jeg har haft den Ære at have været Medlem af en saadan Vandsynskommission i henved 20 Aar, og siden den nye Lov har jeg været Formand i en saadan og har saaledes været med til at afgjøre ikke saa saa Sager, da der er mange Vandløb i den Kommune, hvor jeg bor; men der har ikke været en eneste af disse Sager, som man har været nødt til at gaa til en Vandvæsenkommission med. Det undrer mig, at en saa praktisk Syde som den ærede Ordfører for Mindretallet har saa ringe Tillid til sine Standsfæller. Jeg troede, han saa paa dem med samme Dine som jeg saaledes, at han kunde se, at de have baade et sundt og forstandigt Die til at bedømme den Slags Ting, og at man ikke behøvede dertil at hente Folk fra høiere Regioner. Der vil ingen Fare være i saa Henseende. Det kan man være aldeles overbevist om. Det er, hvad jeg har at anføre som Forsvar for Flertallets Forslag, og af disse Grunde skal jeg anbefale det. Det kan jo saa enten ske, at den høitærede Justitsminister vil lade det gaa videre, eller at der maaste ikke komme Noget ud deraf; men selv om dette Sidste skulde ske, trøster jeg mig med, at der ikke vil være nogen Fare derved, det kan man være overbevist om. Jeg tilraader althaa at vedtage Flertallets Forslag.